

Ο επιπόλαιος και μωρός. Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Ας δούμε τις εκδηλώσεις του επιπόλαιου και ασταθούς ανθρώπου, πώς πράττει, τι λέει, πώς συμπεριφέρεται. Ας ανοίξουμε μια σελίδα της Βίβλου με χτυπητή περίπτωση επιπολαιότητας. Λέγεται Ηρώδης, ο αποκεφαλιστής του Προδρόμου. Συνέλαβε τον Βαπτιστή επειδή τον έλεγχε για τις αθέμιτες μείξεις του με τη νύφη του Ηρωδιάδα, τη γυναίκα του αδελφού του.

Μέχρις εδώ καλά... Τι καλά δηλαδή; Κακώς, κάκιστα. Ήταν ωστόσο μια ενέργεια κοινότυπη κατά τα τότε δεδομένα. Μονάρχης ήταν εγκεκριμένος από τους Ρωμαίους· έκανε ό,τι ήθελε. Από εδώ και πέρα αρχίζουν τα τραγελαφικά και ερμαφρόδιτα:

Φοβόταν, λέει, τον φυλακισμένο Ιωάννη, γιατί γνώριζε ότι ήταν δίκαιος και άγιος. Και όμως τον είχε στην ειρκτή! Ο πανίσχυρος βασιλιάς φοβόταν έναν άοπλο αλυσοδεμένο, το αντίστροφο από ό,τι συνέβαινε συνήθως, ή μάλλον πάντοτε. Δεν τον ελευθέρωνε, αλλά πάλι και δεν τον εξολόθρευε, όπως επιθυμούσε διακαώς η Ηρωδιάδα, που τον μισούσε θανάσιμα.

Άλλο ακατανόητο: Τον κρατούσε στη ζωή και τον άκουε και υπάκουε, όχι όμως σε όλα, και μάλιστα στο βασικότερο, στο κέντρο της υποθέσεως που ήταν η αιμομιξία. «Ηδέως αυτού ήκουε». Το απόγειο του αλλοπροσαλλισμού του! Και τον ευχαριστούσε η διδαχή του, και τον είχε στα βάσανα.

Όσπου έληξαν αυτές οι ακαταλόγιστες παλινδρομήσεις του με την αποκορύφωση της επιπολαιότητάς του: Ορκίσθηκε αστόχαστα ότι θα έδινε στη Σαλώμη, την κόρη τής Ηρωδιάδας, ό,τι θα του ζητούσε, «έως ημίσιους της βασιλείας» του(!), όταν η νέα χόρεψε άσεμνα στα γενέθλιά του.

Απρόσμενα και δυστυχώς, αυτή τη μοναδική φορά που έπρεπε να υπαναχωρήσει, φάνηκε σταθερός και όχι «επιπόλαιος». Αν του ζητούσε το μισό βασίλειο, θα έβρισκε τρόπο υπεκφυγής. Ο όρκος θα του προκαλούσε επιπόλαιες τύψεις, ενώ τώρα τήρησε την υπόσχεσή του και τον επιπόλαιο όρκο του, εκτελώντας τον μέγιστο προφήτη (Μάρκ. 6.17-28· Ματθ. 14.3-11).

Η μέθη των σαρκικών παθών θολώνει το μυαλό περισσότερο από το οινόπνευμα. Καταντά τον άνθρωπο μωρό και με τις δυο έννοιες, και ανόητο και νηπιώδη στη σκέψη και στα καμώματα· τον καταντά παλίμπαιδα, έστω και αν είναι γέρος.

* * *

Ας εγκύψουμε στις Γραφές πάλι, εξετάζοντας στη συνέχεια πώς παρομοιάζουν τον επιπόλαιο και μωρό.

Λοιπόν «τροχός άμαξας είναι τα σπλάχνα [το εσωτερικό] του μωρού, και σαν άξονας στρεφόμενος ο διαλογισμός του» (Σειρ. 33.5). Με όση ευκολία στρέφεται ο άξονας, άλλο τόσο ευμετάβλητες και τρεπτές παρουσιάζονται οι σκέψεις του διβούλου ή ορθότερα ποικιλοβούλου.

Δεύτερη επιτυχημένη εικόνα του άφρονα. Το φάσμα και ο ορίζοντας των εκδηλώσεών του χαρτογραφείται σαν αλλοιώσεις του φεγγαριού (Σειρ. 27.11). Εκφραστικότατο! Η σελήνη διαρκώς μεταβάλλεται. Σήμερα είναι πλησιφαής, πανσέληνος· κάνει τη νύχτα μέρα. Ύστερα από ένα διάστημα, στο τέταρτο, έχει λίγο φώς. Ύστερα από ένα ακόμη διάστημα γίνεται τελείως σκοτεινή. Ύστερα πάλι φέγγει μερικώς, ύστερα πάλι πανσέληνος. Ύστερα πάλι τα ίδια.

Παραπλήσια και ο ευμετάβολος κινείται από το ένα άκρο έως το άλλο. Πουθενά δεν στεριώνει.

Ο άστατος παραλληλίζεται επιπλέον με «κάλαμον υπό ανέμου σαλευόμενον» (Λουκ. 7.24). Όποιος άνεμος φυσήξει, γέρνει και κλίνει, μακάρι να είναι και ελαφρά αύρα. Δεν ανθίσταται καθόλου στα ερχόμενα. Η αντοχή του είναι τόσο ασθενική, όσο ενός καλαμιού, οι δε καιροί τού αλλάζουν κατεύθυνση εύκολα και σύντομα.

Επίσης σαν καρυδότσουφλο κλυδωνίζεται και περιφέρεται στον πιο μικρό ριπισμό του αέρα και του νερού (πρβ. Εφ. 4.14).

«Ανήρ δίψυχος ακατάστατος εν πάσαις ταις οδοίς αυτού», διαπιστώνει επιγραμματικά ο Αδελφόθεος Ιάκωβος (1.8).

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>